

nærværende Finanslovsforslag — jeg nævner Fiskerikontrollen, Biologisk Station, Redningsdamperne — har fremsat Forslag til saadanne Ydelser, Beløb for Kostpenge, Dagpenge o. s. v., uden at disse Forslag er forelagte det i § 48 nævnte Raad.

Jeg har fremsat disse Bemærkninger, der kunde suppleres med en Række andre af lignende Art, fordi jeg er gaaet ud fra, at det er i alle Parters Interesse, at de nylig vedtagne Lønningsregler overholdes i enhver Henseende af de Regnskabs- og Administrationskontorer, som er satte til at føre dem ud i Livet, at den nødvendige Overensstemmelse mellem Lønningsloven og Finansloven maa komme saa hurtigt som muligt, helst straks, og at den ikke maa foregaa stykkevis, men i fuld Udstrækning. I det hele taget tror jeg, at det Resultat, som naaedes ved Lønningsloven af 12. September, er af en saadan Art, at det bør værnes og holdes i Hævd, at det ogsaa kan holdes i Hævd, og at det vil kunne staa for adskillige Stød.

Af Tjenestemandsbldet ser man nu, at til Trods for de ved Loven opnaaede Fordele er det kun i meget ringe Grad Følelser af Tilfredshed, der næres overfor den nylig vedtagne Lov, eller Taknemmelighed overfor Rigsdagen, som har vedtaget den. Ledere af Organisationer af Funktionærer og Embedsmænd, selv af de højeste Embedsklasser, giver Udtryk for megen Utilfredshed og megen Lyst til at forsøge et nyt Fremstød. Jeg tror, dette i Virkeligheden er meget uforstandigt af flere Grunde. For det første er det saaledes, at de, der altid klager, tror man ikke rigtig, selv om de en Gang imellem klager med Grund; de bliver let ikke hørt. Dernæst kan disse Klager, ja Trusler, som nu fremsættes af visse Tjenestemandsledere, let bidrage til at skabe et Modsætningsforhold mellem Tjenestemændene og den øvrige Befolkning, et Modsætningsforhold, som man bør undgaa, ikke mindst for Tjenestemændenes egen Skyld. Men endelig er det uforstandigt, fordi Tjenestemændene maa kunne sige sig selv, at der ikke paa nærværende Tidspunkt, saaledes som Forholdene ligger her i Landet, er nogen som helst Mulighed for at gennemføre en ny Lønaktion; den er dømt til at mislykkes. Derfor bør de ikke gaa videre paa den Vej, som det efter visse Udtalelser i Tjenestemandsbldet og i Dagspressen fra enkelte Sider ønskes, man skal forsøge at gaa.

Ulrich: Ved det sidst afholdte Valg var Regeringspartierne Valgparole: Bevarelsen af Ministeriet Zahle. Saaledes som det blev afmalet for Befolkningen, var det ganske overordentlige Rædsler, der vilde ske, dersom det ikke kunde lykkes at bevare Ministeriet Zahle. Der blev malet paa Væggen, at vi kunde risikere at komme med i Krigen. Der blev oven i Købet omkring paa Vælgermøderne sagt, at Befolkningen kunde risikere ikke at faa tilstrækkelig Mad, dersom man ikke sørgede for at genvælge saa mange af Regeringspartierne Repræsentanter, at Regeringen kunde blive siddende. Man saa det Sær-syn, at et af Landets største politiske Partier, Socialdemokratiets Repræsentanter, lagde hele deres politiske Program til Side og kun drog ud i Valgkampagnen med det magre Program: Bevarelsen af Ministeriet Zahle. Det var selvfølgelig en overordentlig vanskelig Opgave for alle disse Mennesker at gaa til Valg paa dette Program, men det gled. Grunden til, at det gled overfor alle de mange Vælgere, der rummes indenfor Socialdemokratiet, var den væsentlige, at disse Repræsentanter udtalte: Ja, det er nu Situationen, der kræver, at vi maa gaa til Valg under disse Forhold og paa dette, det indrømmer vi, noget snævre Program, men lige saasnart Krigen er sluttet, lige saa snart Freden er der, kommer vi til jer igen, og saa skal I høre os fremlægge vort Program, og maaske kommer I saa ikke til at staa overfor at skulle vælge en radikal Repræsentant, men det vil staa jer frit at vælge jeres egen. Er dette sket? Jeg har ikke set noget til, at dette Løfte, der blev givet Vælgerne, er indløst, og jeg kan derfor ikke se rettere, end at en Masse af Landets Vælgere er blevet ført bag Lyset, at Forudsætningerne for deres Stemmeafgivning ved sidste Valg er bristede. Jeg kan ikke tro andet, end at ved det kommende Valg vil det komme til at straffe sig for den nuværende Regering. Det er maaske ogsaa dette, der bevirker, at Regeringen ikke jager med at faa udskrevet nye Valg. Det er maaske netop Følelsen af, at man har begaaet en Kapitalfejl ved ikke at indfri det ved Valget afgivne Løfte. Man trækker Tiden ud saa længe som muligt, men den Dag kommer vel forhaabentlig, hvor det bliver nødvendigt for Regeringen at gaa til at udskrive nye Valg, og saa vil Befolkningen jo faa Lejlighed til at dømme om denne Sag.

Verdenskrigen er nu forbi, og vi kom